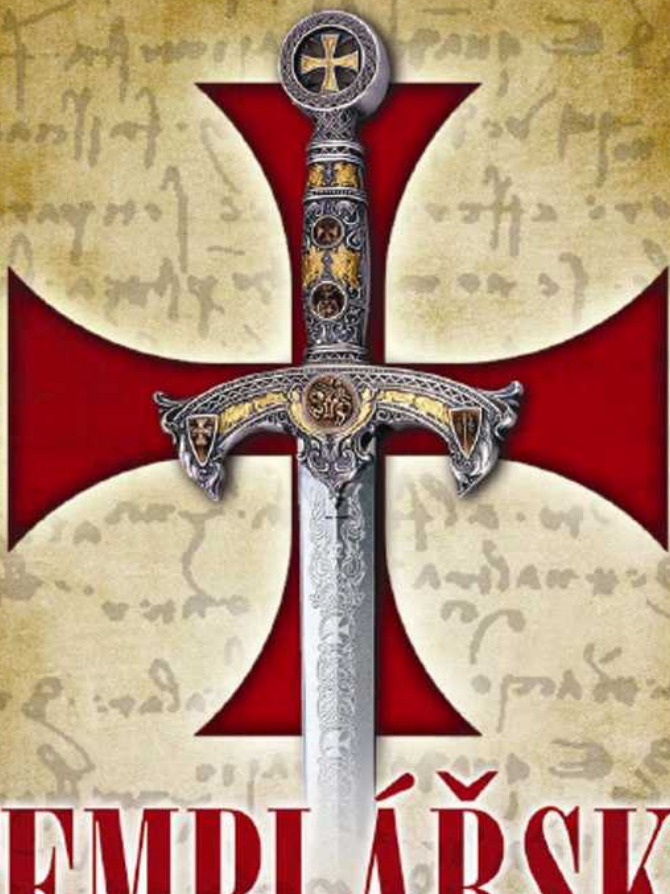

CHLOE PALOV

TEMPLÁŘSKÁ ŠIFRA

Šarmantní britský historik na stopě smrtícího tajemství
Smaragdové desky. Pokračování románu Ohnivě kameny

Chloe Palov

TEMPLÁŘSKÁ ŠIFRA

Přeložil

Viktor Faktor

Chloe Palov
TEMPLÁŘSKÁ ŠIFRA

Z anglického originálu *The Templar's Code*,
vydaného nakladatelstvím PENGUIN BOOKS Ltd
v Londýně roku 2009, přeložil Viktor Faktor

Vydala Metafora, spol. s r. o., v Praze roku 2011
Redakce Jana Moravcová
Korektura Karel Herynk
Technická redakce Hana D. Benešová
Sazba Netopejr®

První vydání jako e-BOOK

Copyright © C. M. Palov, 2009
Translation © Viktor Faktor, 2010

All rights reserved

ISBN 978-80-7359-277-6 (papírová kniha)
ISBN 978-80-7359-986-7 (e-pub)
ISBN 978-80-7359-963-8 (PDF pro čtečky)
ISBN 978-80-7359-946-1 (mobi)
ISBN 978-80-7359-929-4 (PDF)

U Krbu 35
100 00 Praha 10
www.metafora.cz

*„Žil jsem v tomto temném světě myriády let
a nikdo nikdy nezjistil, že jsem v něm byl.“*

– GNOSTICKÝ HYMNUS

PROLOG

1524

NOVÝ SVĚT

KOLONIE ARCADIA

Isabelle d'Anjou se vrhla k nohám černě oděného kněze. „Milost! Zapřísáhám vás!“

„*Haereticus!*“ zaječel jezuita a jeho kostnatá asketická postava se roztrásla zlostnou vášní. „Podle tohoto kříže poznáte jej!“

Ozbrojený voják s bílým křížem na rudém plášti hrubě uchopil Isabelle kolem pasu a táhl ji od kněze. Ječící vyděšená dívka, divoké zvíře chycené do pasti, hrábla po korálcích růžence visících z jezuitovy ruky. Zoufalá prosba zůstala nevyslyšena a voják jí zabodl pod levé ňadro zakřivenou šavli. Do vzduchu vytryskla krev a potřísnila knězi sutanu.

...Rytíři na koních sekali a oháněli se širokými meči... Vojáci znásilňovali vesnické ženy... oranžové plameny stravovaly v prudké záři doškové chýše...

...Všude okolo zuřilo nemilosrdné a neúprosné pustošení.

Zděšený Yann, skrývající se pod převrženou károu, vyhlédl ven. Viděl jak vousatý Strážce kamene klesl na kolena a dlaněmi si sevřel hrud'. Na jedné tváři mu zela ošklivá sečná rána, ze které se řinula krev. Na krátký okamžik se jejich zraky střetly.

„Yanne! Musíš...“ Výkřik však zůstal nedokončen. Jezdec ve zbroji, s širokým mečem sevřeným železnou

rukavicí, si vzal za terč úpěnlivě prosícího vousatého muže a jediným rozmáchlým švihem mu utal obě paže, aby mu čepel vzápětí zajela do trupu. V ranním slunci se na prstě utaté ruky zaleskl stříbrný prsten.

Náhle se do šarvátky vrhl jeden z vesnických rolníků s ostře nabroušenou kosou v ruku. „*Beauséant!*“ zajel. Chraptivý výkřik byl však posledním slovem, které neohrožený venkovan na tomto světě vyslovil, protože vzápětí lebku tohoto muže jménem Didier rozpoltil jeden z vojáků dvousečnou sekýrou.

Vražďení pokračovalo. Jako by se otevřely brány pekla a pohltily celou ves, celou Arcadii. Bojiště bylo poseto mrtvými. Srpy a kosa byly proti širokým mečům a bojovým kladivům bez šance. Vystrašený dvanáctiletý Yann se dál krčil pod dřevěnou károu. Bylo to ohavné.

U venkovní brány to krveprolití sledoval Černý háv, jehož konání bylo plné falše.

Třesoucí se Yann přivřel oči a přikázal tělu, aby se pohnulo.

Musím utéct!

Vylezl zpod převrácené káry a rozběhl se ke kovárně, z jejíž střechy šlehaly plameny. Odtamtud běžel k Bertrandově políčku nedávno osetém plodinami na postní období. Ječmen a boby. Pohlédl vzhůru a spatřil bojovou korouhev, která se vlnila v mírném větru nad vesnickým dlouhým domem. *Červený kříž na černobílém pozadí.* Tohle byl ale jiný kříž, než jaké měli na kabátcích našité plenící vojáci.

Yann se rozběhl ke kamenné zdi, která ohraničovala vesnici zezadu, a přešel přes ni. Dopadl ošklivě do ostružiní. Trny mu propíchalý spodní kalhoty, víc toho na sobě neměl. Pocítil závrať a začal zvracet.

Yann se s obnovenou silou vymotal z ostružiní a běžel dál. K lesu s jeho hustou vegetací a dlouhými stíny.

Dokonalé místo pro chlapce, který potřebuje zmizet z dohledu. *Unikl před masakrem.*

Od časů dlouhé cesty přes moře před dvěma sty lety žili lidé z Arcadie se svými sousedy v souladu. Každý rok odváděli daň místnímu náčelníkovi, buše sušených ryb, které zajišťovaly mírumilovné soužití. Byla to za ně malá cena.

Černý háv se ale podplatit nedal. Nestál o jejich zlato. Ani o jejich stříbro. Ani o koše sušených štik. Chtěl jenom jejich posvátný kámen a byl ochoten kvůli němu povraždit všechny muže, ženy a děti z Arcadie.

Přesto se však Černý háv pokaždé vracel s prázdnýma rukama. Starobylá památka se v Arcadii nenalézala. Byla bezpečně uschována ve svatyni, zvláště pro ni vystavěné, mnoho mil odtud. Věděl o tom jen Strážce kamene a sedm členů jeho vnitřního kruhu. *Všichni mrtví.* Pobiti. Rozsekáni meči. Což znamenalo, že Yann je nyní jediným živým Arcadjanem, který to tajemství zná. A to byl také důvod, proč nyní prchal lesem. Srdce mu divoce bušilo. Bolela ho lýtka. Sotva popadal dech. Lapaje po vzduchu se Yann prudce zastavil a opřel se o statný buk. Sluneční šípy padaly mezi propletenými větvemi na kropenatý mech a balvany na zemi.

Když kromě vlastního sípavého dechu zaslechl ještě cosi jiného, odtrhl Yann hlavu od kmene. Natáhl krk a bojácně se ohlédl... právě včas, aby spatřil, jak se ze stínu vynořují dva narragansettští válečníci s pomalovanými obličejí a černými vlasy. Jeden svíral v ruce bojový kyj, druhý tomahawk.

Protože si nebyl jistý, zda jsou to přátelé nebo nepřátelé, přiložil si Yann pravou ruku na mocně bušící srdce a sklonil hlavu. „Jsem Yann Guges... syn Strážce kamene.“

1

SOUČASNOST,
WASHINGTON, D. C

V obavě, že je sledován, si Jason Lovett prohlížel nástupišť metra plné lidí a postupoval pomalu kupředu.

Toho hezkého mladého prevíta, který se prve tlačil za ním, nikde neviděl, a tak si hlučně oddechl.

Zatím je to dobré.

Východ přes turniket byl na druhém konci stanice Dupont a Jason měl hodně naspěch. Přednáška má začít v jednu hodinu. Je to jeho jediná šance promluvit si s Caedmonem Aisquithem. Doufal, že historikovi, ze kterého se mezitím stal spisovatel, učiní nabídku, již nedokáže odmítnout. Na to, aby se dostal do posluchárny, měl patnáct minut.

Zatraceně. Nemohli by ti lidi trochu přidat?

„Jako dobytek, když ho vykládají z vagonu,“ zamumlal si pro sebe, sevřený z jedné strany zavalitou maminou a z druhé její stejně boubelatou mladou dcerou.

Sotva překonal tuto překážku, vrazil do něho nějaký velký chlap a Lovettovi vypadla kniha, kterou svíral v podpaží. Stačil ji ale zachytit ještě dřív, než dopadla na zem. Metro se mu původně jevilo jako dobrý nápad, ale nyní už si tím tak jistý nebyl. Koupil si jízdenku z Union Station do Richmondu. Nastoupil do soupravy, ale těsně předtím, než vyjela ze stanice, zase vystoupil. O malou chvíli později chytil vlak mířící na východ. Tato propracovaná lest měla v tom hezkém prevítovi vzbudit dojem, že odjíždí z města.

Doufal, že ten trik zabere.

Když se konečně dostal k turniketu, vytrhl jízdenku ze štěrbin a spěchal k eskalátoru. Se skloněnou hlavou běžel po jeho levé straně vzhůru. Pohlédl nahoru

a povzdechl si, protože pojízdné schody byly dlouhé přinejmenším jako celý blok městských domů. Od té doby, co se na Brownově univerzitě věnoval veslování, uběhlo celých deset let, a jeho plíce už neměly tehdejší kapacitu.

Po chvíli, když konečně dospěl na vrchol eskalátoru, sípal jako starý dědek s rozednou plic. Rozhlížel se dezorientovaně po okolí. Dupont Circle byl módní směsicí kaváren, knihkupectví a uměleckých galerií vyšší kategorie. Blízký kruhový objezd mu nepomohl, protože z něho ústilo šest ulic všemi směry.

Zastavil pána středního věku v obleku, který spěchal kolem. „Promiňte,“ zahuhlal, protože měl stále ještě potíže s dechem, „hledám *House of the Temple*, zednářský Dům chrámu.“

Muž ukázal na jednu z ulic vycházejících z kruhového objezdu. „Dva bloky po New Hampshire. Pak vpravo na S Street,“ odvětil stroze se zjevným znechucením nad tím, že mu bylo ukradeno pět vteřin života.

Lovett kývnutím poděkoval. Ignoroval semafor a vrhl se rovnou před žlutý taxík. Jeho neopatrný vpád do vozovky vyprovokoval několik řidičů k zatroubení.

Trhněte si nohou! Spěchám.

Pomyslel si, že dech si srovná, až se dostane na místo, a vydal se klusem po New Hampshire Avenue, třídě lemované stromy, kde bylo poměrně málo chodců. Proběhl kolem vyslanectví Zimbabwe, Namibie a Nikaraguy.

Ohlédl se přes rameno.

Sakra. Asi o blok dál zahlédl tmavovlasého muže. Nemyslel si, že je to ten zatracený hezoun. *Ale přesto by to mohl být on.*

V blízkém činžáku zahlédl vchod do suterénního bytu. Zabočil k němu a ukryl se za kruhovým cihlo-

vým schodištěm. Krčil se mezi kovovým kontejnerem a modrou nádobou na plastový odpad. V obavě, že by se mohl pozvracet nebo dokonce omdlít, rozepnul zip na kapse u kalhot a vytáhl lahvičku s lékem. Lékař na poliklinice mu na zvládnání úzkostných stavů předepsal xanax. Jednu pilulku si vzal před hodinou a ta zabírala až dosud.

Po vteřině, kdy jeho odvaha klesala volným pádem, pohlédl přes cihlovou zeď. Tmavovlasý muž byl ještě půl bloku od něho. Dosud daleko, než aby rozeznal jeho rysy.

Lovett znovu sáhl do kapsy a tentokrát vytáhl malý digitální magnetofon. Pořizoval si hlasové záznamy.
Pro všechny případy.

Zapnul přístroj, protože se obával nejhoršího. Pak do něj začal tichým hlasem hovořit. „Jestli si to někdo poslechne, ten hajzl po mně jde. To už je jasné, nejsem paranoidní. Sledují mě. Ale v sázce je toho tolik, že nestáhnou ocas mezi nohy a nedám se na útěk. V žádném případě nedopustím, aby si ten pohledný prevít vzal to, co je moje. Jestli chce ten poklad, bude muset...”

Tmavovlasý muž přešel kolem.

Lovett se s úlevou opřel o cihlovou zeď.

S nadějí, že xanax brzy začne působit, zastrčil magnetofon do kapsy a vyšel ven.

Jakmile došel k S Street, odbočil vpravo. Asi po sto metrech spatřil Dům chrámu, kamenný kolos, který zaujímal celý městský blok.

Vypadal jako antická řecká svatyně s jakousi zkrácenou pyramidou na střeše. Podobal se pyramidě na rubu dolarové bankovky. Z toho museli mít milovníci konspiračních teorií nepochybně erekci. Přidejte k tomu pár obrovských sfing po stranách žulového schodiště

a celek připomínal Mausoleum v Halikarnassu. Byla v tom jistá ironie, protože jedno léto strávil v Bodrumu na archeologických vykopávkách. Studenti byli nuceni vykonávat ty nejtěžší práce. Pak ale vykopal zlatou náušnici. Pocítil příliv adrenalinu. To bylo něco jiného než věčné probírání keramických střepů.

Došel tenkrát k rozhodnutí, že tím pravým pro něj je hledání pokladů. Následující léto strávil s Fisherovou expedicí na Key Westu. A to byl přímo nával adrenalinu na steroidech, protože zlaté a stříbrné pruty se povalovaly po dně a jen čekaly na to, až je někdo zvedne. Vzít si je ale nemohl, protože vlastníkem naleziště byli Fisherovi lidé. Jelikož však měl prvotřídní vzdělání a planoucí touhu prosadit se ve světě, snil o tom, že by jednou mohl najít svůj vlastní poklad.

A nyní k tomu měl už proklatě blízko.

Potřeboval však pomoc.

Právě proto teď stál před budovou ošklivou jako zadnice.

Protože věděl, že do jedné hodiny už zbývá jen několik minut, bral Lovett schody po dvou. Napočítal jich třiatřicet. Nahoře otevřel masivní dvoukřídlé bronzové dveře. Ještě než do nich ale vstoupil, ohlédl se přes rameno.

Pohledný mladý prevít nebyl nikde v dohledu.

Mise splněna.

2

„...nemám nejmenších pochyb o tom, že Archa úmluvy byla jistým typem starověké technologie zděděné po Egypťanech,“ sdělil Caedmon Aisquith svým posluchačům, z nichž nemalý počet měl u sebe výtisk jeho knihy *Odhalená Isis*.

„Další otázka?“ Ukázal na ženu sedící v přední řadě knihovni čítárny. Uprostřed místnosti stálo nejméně padesát židlí a čítárna se tak změnila v provizorní přednáškový sál.

Obrýlená posluchačka přednášky se podívala vpravo vlevo, aby se ujistila, že k položení otázky byla opravdu vybrána ona. „Ano, já jsem... zvědavá na vaši nedávnou cestu do Etiopie, o které jste se v přednášce stručně zmínil. Jak víte, že Archa úmluvy není ukryta tam?“

Caedmon pohlédl diskrétně na hodinky a zjistil, že na zodpovídání dotazů má ještě téměř pět minut. Dost času na obšírnější odpověď. Přešel k blízkému stolu a prohlížel si v laptopu galerii fotografií velikosti nehtu na palci. Jakmile nějaké vybral, spustil prezentaci v Powerpointu a promítl na plátno za sebou mapu Etiopie.

„Pro ty, kteří nejsou s příběhem obeznámeni, stručně popíši situaci: Menelik, nelegitimní syn krále Šalamouna a královny ze Sáby, údajně ukradl Archu úmluvy z otcova proslulého chrámu v Jeruzalémě a v polovině desátého století před Kristem ji odvezl do Etiopie. Údajně je tam dosud ukrytá a strážena kněžími Panny Marie Sionské v Aksúmu,“ vyložil Caedmon a laserovým ukazovátkem označil oblast v severovýchodní čtvrtině Etiopie a Aksúm ležící sto kilometrů od Rudého moře.

„Protože jsem si chtěl tuto teorii ověřit, odjel jsem loni v lednu se svojí výzkumnou asistentkou do Etiopie.“ Ukázal na ženu s dlouhými kudrnatými hnědými vlasy, která stála stranou opřena o regál s knihami. Dlouhé džínové šaty jí spadaly až ke kotníkům a karminový šál neměla přes ramena, nýbrž uvázaný kolem pasu, takže působila jako osamělý páv v hejnu nenápadných opeřenců. „V tomto bodě mi tedy dovolte

představit svou společnici na cestách, fotografku Edie Millerovou.“

Jako na povel se všechny hlavy otočily doleva.

Edie Millerová přijala to kolektivní zírání s mírně pobaveným úsměvem.

Jakmile ji Aisquith představil, promítl úžasnou fotografii kostela Panny Marie, kamenného chrámu zalitého oranžovým světlem, pořízenou při západu slunce,.

„Po návštěvě četných klášterů a kostelíků, po prohlídce desítek iluminovaných rukopisů a po rozhovoru s hlavním knězem kostela Panny Marie nyní mohu udělat do teorie o Menelikovi pořádnou díru.“ Neprohlásil to s radostí, a určitě ji neměl ani v době, kdy hledal archu v Aksúmu. „*Tabot*, což je etiopské slovo pro Archu, který je strážěn v sanktuariu kostela, je jen replika originálu Archy ze Starého zákona, pocházející z dvanáctého století našeho letopočtu.“

Pustil na plátno poslední obrázek, kresbu Archy úmluvy podle popisu v druhé knize Mojžíšově.

„Z našeho terénního výzkumu v Africe vyplývá jediný závěr: Menelik Archu úmluvy do Etiopie neodvezl.“ S přivřenýma očima si prohlížel posluchače, protože ve špatně osvětlené místnosti se spuštěnými žaluziemi toho moc neviděl. „Chce si do mě ještě někdo rýpnout? Ano, ten pán v modrém pulovru.“

Obloustlý muž středního věku vstal. „Kdo tedy Archu ukradl, když to nebyl Menelik?“

„Podezřelých je víc. S jistotou víme jen to, že Archa úmluvy zmizela ze stránek Bible brzy po postavení Šalamounova chrámu. Ať už ji někdo odvezl nebo ukryl, není známo, kde se v současnosti nachází. Ale můžete si být jistí, že někde *je*... a čeká, až ji někdo objeví.“

Koutkem oka postřehl, že Edie poklepává ukazováčkem na hodinky s krystalovým displejem.

Jakmile se mu dostalo upozornění, Caedmon si odkašlal, aby si pročistil krk. „Myslím, že tímto můžeme naši diskusi o egyptském původu Archy úmluvy uzavřít. Rád bych poděkoval řediteli zdejší knihovny, panu Franklinu Davisovi, že nám umožnil se zde sejít.“

Když se rozsvítila stropní světla, Caedmon se sebevědomým úsměvem přijal zdvořilý potlesk. V roli autora se před veřejností cítil nepříjemně, ale věděl, že takové akce nejen zvyšují prodej knih, ale také přitahují osoby se zájmem o egyptskou historii. A o záhady. Na těch mu záleželo. I když studoval historii, raději se pokládal za „rehistorika“, protože jádrem jeho badatelských snah byly legendy, folklór a mystika. Nesvatá trojice, která dohnala několik literárních kritiků k tomu, aby ho mylně obvinili z toho, že je zastáncem konspiračních teorií. Když se rozhlížel po sále, viděl několik diskutujících hloučků, ale většina účastníků byla na cestě k bufetu v sousední velké jídelně.

Přitom si všiml, že se k němu blíží hubený muž, který si tiskne k hrudi výtisk jeho *Odhalené Isis*. Měl štrapaté, rozčuchané vlasy a do upraveného davu nezapadal.

„Mám nějaké informace o templářích, které by vás mohly zajímat,“ vyrazil ze sebe bez úvodu.

Caedmon stáhl prsty z klávesnice, narovnal se a věnoval mu plnou pozornost.

Kdysi dávno, když studoval na Oxfordu a chystal se získat doktorát, napsal dizertační práci o templářích a výzkum ho vedl k závěru, že v době, kdy drželi Svatou zemi, nechávali se tajně zasvěcovat do egyptských mystérií. Dizertaci, kterou s nesmírnou pečlivostí připravil, však k jeho lítosti veřejně zesměšnil vedoucí katedry historie na Královnině koleji. Když si Caedmon uvědomil, že titulu nedosáhne, zahanben a poražen Oxford opustil.

Vzápětí ho ale přijala legendární MI5, bezpečnostní služba Velké Británie, která aktivně vyhledávala právě takové lidi, jako byl on, protože neudělený titul paradoxně dokazoval jejich cenu. Z takových lidí bývají dobří vyzvědači. Ve službách Jejímu Veličenstvu strávil Caedmon jedenáct let a pak se vrátil ke své první lásce, historii. Když už mu bylo lhostejné, jak budou jeho kontroverzní teorie přijímány a co tomu kdo řekne, napsal svou *Odhalenou Isis*.

Přestože si byl téměř jistý, že tenhle zahajovací tah k ničemu nepovede, otočil se k ošuměle oblečenému mladíkovi. „Pokračujte.“

Blondatý mládenec, viditelně nervózní, si paží těsně pod ramenem setřel několik průsvitných kapiček z horního rtu. Pak s odhodlaným pohledem svých bleděmodrých očí po Caedmonovi téměř hodil výtisk jeho *Odhalené Isis*.

„Otevřete ji.“

Caedmon, přestože se mu nezdvořilý příkaz zdál podivný, si od něj knihu vzal. Hned nato mu ale poklesla čelist, když si přečetl rukou psanou poznámku na první stránce. *Ve 14. století převezli templáři Archu do Nového světa. Mám důkaz.*

3

Saviour Panos otevřel mohutné bronzové dveře vedoucí do sálu v zednářském Domě chrámu. Beze spěchu, protože dobře věděl, že světlovlasý archeolog je nyní uvězněn uvnitř v kamenném kolosu, se zastavil u strážnice ve vestibulu hned za vchodem.

Míšenec se zelenýma očima v šedohnědé uniformě, která na jeho hubené postavě visela, vzhlédl od rozečtené knihy. „Buďte vítán v Domě chrámu.“

„Jsem rád, že jsem tady,“ odpověděl Saviour kultivovaným akcentem, který si již léta zdokonaloval. Pohlédl pobaveně na potrhaný svazek *Iliady* rozevřený na pultíku. Varujte se Řeků přinášejících dary...

„Vystudoval jsem anglickou literaturu na Howardu,“ prohlásil strážný, když si všiml, kam se dívá. „Nechtěl byste si odložit bundu?“ S přátelským úsměvem ukázal na blízkou šatnu.

„Nechtěl, děkuji.“ Saviour se na něj usmál na oplátku. Často využíval své fyzické krásy k vlastnímu prospěchu, protože si byl dobře vědom, že s vřelým úsměvem lze dobýt svět.

Potěšen, že tak snadno našel svoji kořist, vstoupil do atria. „Nádhera!“ zamumlal tiše.

Přestože byl dobře obeznámen s antickou architekturou Soluně, města, v němž se narodil, plného kostelů, věží a římských oblouků, okamžitě nabyl dojmu, že atrium je zcela jiné než ony grandiózní nestvůrnosti. Přestože rozlehlý sál se svými masivními žulovými sloupy měl hmotnost a tíži baziliky, nebyla to žádná křesťanská svatyně. Nebyli zde žádní byzantští světci, kteří by vrhali dolů přísné a nesouhlasné pohledy. Žádné marnotratně vymalované Madony. Místo zastávek křížové cesty zde byly bronzové medailony s polovypouklými symboly. Čtverec a kružidlo. Slunce a měsíc. Vševidoucí oko.

Chrám pyšně stavěl na odiv své pohanské kořeny.

Krásné. Erotické. Jako pružné mládí.

Fascinovaně došel do středu místnosti, přitahován gargantuovským mramorovým stolem s nohama v podobě dvouhlavých orlů. V údivu nad skvostnou řemeslnou prací po něm přešel dlaní. Jakmile to učinil, představil si blondatého archeologa nahého ležícího na mramorové desce.

S dýkou v srdci.

Koutkem oka zahlédl přicházejícího hlídače.

„Tenhle stůl je replikou stolu, který byl nalezen v ruinách Pompejí,“ sdělil mu strážný.

„Vždycky jsem si přál se tam podívat,“ odpověděl Saviour. Pak, aby využil situace, zastřeným, tichým hlasem dodal: „Měl jsem se tady sejít s jedním přítelem. Možná jste ho viděl, takový světlavý.“

„Ano, viděl jsem ho. Je to pár minut, co přišel. Ptal se, kde se koná ta přednáška.“ Ukázal k plakátu na stojanu u vchodu.

Saviour si prohlížel propagační fotografii ryšavého muže. *Egyptský původ Archy úmluvy. Přednáška spisovatele Caedmona Aisquitha.*

„A kde ta přednáška tedy je?“

Hlídač ukázal k sálu na druhém konci atria. „Sejděte po schodech do suterénu. Pak projděte galerií s portréty. Čítárna je po pravé straně. Nemůžete ji minout.“

„Je to překrásná svatyně,“ pronesl tiše Saviour a naпоследy se rozhlédl. „Máte, kamaráde, záviděníhodnou práci.“

Hlídač pokrčil rameny. „Dovedu si představit lepší zaměstnání.“

„Věřte mi, že existují mnohem horší způsoby, jak si vydělávat na živobytí.“ Potupné, ponižující způsoby. Kvůli několika mincím, ceně dvou pomerančů u stánku s ovocem, zjistil, že lidská zvrhlost nezná hranice.

Saviour potlačil nepříjemné vzpomínky. Ty dny už jsou pryč. Znovu se našel. Činem, na jaký by se žádný chcípaček nezmohl.

Cílevědomým krokem se vydal ke schodišti. Snad to bylo energií vyzařující z exotického sálu, ale náhle se cítil nabuzený. Posílněný. Řecký válečník chystající se k útoku proti nic netušícím Trójanům.

Sledoval toho blondatého mladého archeologa už týden. Od chvíle, kdy vykopal hromadný hrob. Po masakru neměli zůstat žádní svědci. Ani po čtyřech stech třiceti letech.

Ani teď.

Nikdy.

4

„Promiňte, zapomněl jsem se představit. Jsem Jason Lovett. Doktor Jason Lovett,“ napravil svoje opomenutí blondák. „A jsem archeolog, žádný blázen, který by amatérsky fušoval do templářů.“

Tímto výrokem měl nepochybně v úmyslu rozptýlit jakékoli pochybnosti nebo nepatřičné představy.

Caedmon, jehož pochybnosti ovšem nerozptýlil, zdvořile přikývl a podal mu ruku. „Rád vás poznávám.“

Zaznamenal třes v Lovettově paži. Ten chlap je zasmodrchaný uzlíček nervů. Jako spadlý elektrický drát, třepotající se ve vichřici.

„Vím, že to, co jsem napsal na začátek knihy,“ ukázal ošuntělý archeolog trhnutím brady na výtisk *Odhalené Isis*, který Caedmon stále ještě držel v ruce, „zní nepravděpodobně, ale zjistil jsem to. Lépe řečeno, mám k tomuto zjištění hodně blízko. Musím jen rozluštit pár templářských symbolů. Proto potřebuji někoho, kdo je nejen dobře obeznámený s templářskou symbolikou, ale kdo rovněž dokáže přemýšlet mimo zavedené kategorie. Vy jste akademický renegát. Tu vaši knihu jsem přečetl jedním dechem. A to se přitom o egyptskou mystiku moc nezajímám.“

„Při takové chvále se musím červenat. Ale abych se vrátil k vašemu tvrzení o Arše úmluvy...“ Nechal větu

nedořečenou v naději, že se nervózní archeolog k tomuto tématu vrátí.

„Ano, Archa. Jistě. Prohlédl jsem si vaše webové stránky a už vím, že jste odborník na templáře. Takže vás nebudu unavovat žádnými detaily o tomhle řádu ani o jejich smutném konci. Fakta znáte lépe než drtivá většina lidí.“

Bylo tomu tak, Caedmon byl s fakty vskutku dobře obeznámen. Tento řád bojovných mnichů byl založen během křížových výprav, toho církví posvěceného krveprolévání, jehož snahou bylo osvobození Svaté země od muslimů.

Po pádu Akry, poslední evropské pevnosti ve Svaté zemi, v roce 1289, ztratili templáři smysl své existence. Protože se přestalo bojovat, vrátili se rytíři do Francie, což přineslo francouzskému králi Filipu Sličnému neklidný spánek. *Který monarcha se zdravým rozumem by si přál mít u prahu utábořené templáře?*

A protože francouzskému králi se jaksi nedostávalo peněz, zosnoval lest, vymyslel, jak dát všechny členy řádu pozatýkat, obžalovat z kacířství a zmocnit se templářského majetku. S požehnáním papeže Klementa V. byl plán dne 13. října 1307 uskutečněn. V pátek. Onoho osudného rána královi senešalové templáře uvěznila a předali inkvizici. Ti pak byli obviněni ze všeho možného, od uctívání Satana až k rituální sodomii.

Tak aspoň praví konvenční historie.

Caedmon však ze svého výzkumu na dizertační práci věděl, že je to pomlouvačná legenda. Za svého pobytu ve Svaté zemi se templáři ve skutečnosti seznámili s egyptskými mystérii. To mělo pro jejich náboženskou víru hluboké důsledky. Po návratu do Francie už byli katolíky jen podle jména. *Skutečným důvodem* jejich pádu tedy byla tahle totální *změna názorů*.

„Ano, vím toho o templářích hodně,“ připustil Caedmon a své myšlenky si nechal pro sebe.

„Pak tedy jistě víte, že templáři byli posedlí hledáním Archy úmluvy.“

„Jejich pátrání však bylo neúspěšné a osudy Archy jsou dosud zahaleny tajemstvím,“ řekl Caedmon, ale jakmile to vyslovil, položil si v duchu otázku, zda byl mladý archeolog přítomen na jeho přednášce.

Lovett natáhl ruku a zabodl ukazováček do obálky knihy. „Jak jsem tam napsal, mám důkaz, který svědčí o opaku.“

„Ano?“ Caedmon koutkem oka zaznamenal, že k němu míří Edie s lahví vody. Když postřehla, že už si jí všiml, ušklíbla se.

„Zas nějaká konspirační teorie?“

„Konspirační teorie? Zřejmě jsi četla recenze mé knihy. Bez ohledu na to, co píší kritici, jsem však jen obyčejný člověk, který se snaží poctivě si vydělat pár liber,“ odpověděl s předstíraným rozhořčením. Seznámili se spolu za poněkud dramatických okolností před čtyřmi měsíci a rozhodli se pro vztah na dálku, přesněji řečeno přes Atlanik.

„Doktore Lovette, dovoluji, abych vám představil Edie Millerovou. Na nedávné cestě do Etiopie pořídila veškerou fotodokumentaci.“ Caedmon si zastrčil neotevřenou láhev do podpaží a otevřel knihu, aby Edie viděla, co do ní mladík napsal. „Je zajímavé, že doktor Lovett je archeolog.“

Edie sraštila obočí. Přesně to od ní očekával. Opravte mě, jestli se mýlím, ale zdá se, že jste přehlédli jeden nápadný historický fakt... Kolumbus objevil Ameriku teprve v roce 1492,“ konstatovala stroze. „Mé znalosti středověké historie jsou trochu vybledlé, ale nebyli snad templáři ve čtrnáctém století už nadobro vyřízeni?“